

DANTE

Sulle altissime cime vidi l'apparizione della luce,
 Era come se il sole nascesse dall'imo della terra,
 E che la volta del cielo ne appropriasse una buona parte;
 Tutti gli elementi del mondo naturale, —
 Dal fondo degli abissi all'apertura stellare, —
 Palpitarono di biancore, d'ineffabile gioia,
 La fissai di primo mattino con occhio d'amore,
 Chè quello mortale non riusciva a sopportare tanto splendore,
 Era lo spirito del cantore fattosi luce,
 Del gran solitario tra l'umana gente,
 Colui che s'accompagnò d'angeli e di dèmoni sulla via di Dio,
 Colui che tanto pensò a vivere tra i mortali,
 Ma che scavalcò gli abissi d'interminabili spazi,
 Era lo spirito-luce di colui che riempì
 Di terrore e di smarrimenti la mia adolescenza,
 Ma ora, per l'amore che portai sempre per il divino poema,
 Lui mi si svela amoroso pur nella sua severità grandiosa;
 Ma come si trasfigura egli quando s'arroventa d'indignazione!
 Quando il furore monta in lui come il mare,
 Che spettacolo quell'alzar la voce, quell'echeggiar di fuoco!
 Ora non lo temo più, come così spesso m'accadeva
 Sui banchi di scuola, nella lontana adolescenza,
 Allorquando quasi sprovvisto dell'idioma da lui plasmato,
 Stentavo a capirne la parola ma intuivo il senso del gran verso,
 Ora non lo temo più, poichè la paura s'è fatta conoscenza,
 Lo smarrimento: ritrovamento,
 E perchè mai dovrei temerlo ancora?
 Se la sua possente arte e poesia,
 Mi donano tanta felicità, additandomi le verità eterne,
 Allorchè egli con le sue debolezze umane,
 E' simile a tutti noi, a tutti noi fratello maggiore.

Milano, 28 novembre 1965

ARAMAYIS SIRABIAN

ՏԱՆԹԵ

Ամենաբարձր գագաթներում վրայ տեսայ լոյսին յայտնուիլը,
 Կարծէք արեգակն էր՝ որ կը յառնէր հողին ընդերքէն,
 Եւ որու խալխութեան մէկ խոշորագոյն մասը կ'իրացնէր երկինքը.
 Տեսանելի աշխարհին բոլոր տարերքը, —
 Վիհերու խորութիւնէն մինչեւ աստղային տարածութիւնները, —
 Դողդոջեցին սպիտակափառութեամբ եւ խնդութեամբ անկապտելի,
 Սիրոյ ակնարկով ըմբռնեցի այդ յայտնութիւնը,
 Որովհետեւ մարդկային աչքը չէր յաջողեր սեւեռել նման պայծառութիւն մը,
 Ոգի՛ն էր փրփոզին, վերածուած՝ լոյսի,
 Մեծ մեծակեացին, մարդկային զարմին միջեւ,
 Ան՝ որ հրեշտակաց եւ սատանաներու ընկերութիւնն ունեցաւ Աստուծոյ համ-
 Ան՝ որ այնքան տառապագին ապրեցաւ ապրողներուն միջեւ, [բուն վրայ,
 Բայց խիզախեց անդունդները՝ անվերջանալի անջրպետներու,
 Լոյս-ոգին էր անոր՝ որ մտավախութեամբ եւ սոսկումով
 Տիրակալեց պատանեկութիւնս,
 Սակայն հիմա, սիրոյն համար, գոր ընդմիշտ սնուցի առ զիրքս աստուածային,
 Ան գորովայից է ինձ հետ, նոյնիսկ իր մեծափառ խստութեանը մէջ.
 Բայց ի՞նչպէս կը կերպարանափոխուի երբ կը բոցկտայ բարկութեամբ,
 Երբ կատաղութիւնը անոր մէջ կը փոքորկի ծովու նման,
 Ի՞նչ ահարկու տեսարան անոր ձայն բարձրացնելը, — հրաշունչ արձագանգո՛ւմ
 Այժմ չեմ վախճար այլեւս անկէ, ինչպէս շատ յաճախ կը պատահէր [մը.
 Գրասեղաններու առջեւ, հեռաւոր պատանեկութեանս շրջանին,
 Երբ գրեթէ անգիտակ իրմէ՛ն ձեւաւորուած լեզուին,
 Չէի հասկնար բառը, բայց կը նախզգայի եռատողին իմաստը,
 Այժմ չեմ վախճար այլեւս անկէ, որովհետեւ վախը վերածուած է համաչո-
 Այլայլումը՝ հասկացողութեան, [ղութեան,
 Այլ ինչո՞ւ դեռ վախճամ անկէ,
 Երբ անոր հզօրագոյն արուեստն ու փրփոզողութիւնը,
 Այնքան երջանկութիւն կը պարգեւեն ինձ, մատնանշելով ճշմարտութիւնը,
 Երբ ա՛ն եւս իր մարդկային տկարութիւններով եւ քերութեամբ,
 Նման է բոլորիս, բոլորիս երէց եղբայրը:

Միլանոյ, 28 նոյեմբեր 1965

ԱՐԱՄԱՅԻՍ ՍՐԱԳԵԱՆ